

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDEĽNÍČEK

Žehnání zrenovovaného baldachýnu

Neděle 23. června
Slavnost Těla a Krve Páně

Červenec 2019

**Neděle 23. června 2019 - Fotbalové utkání kněží Ostravsko-opavské diecéze
proti chlopům z Kolovratu 5:4**

Ženy z Dolního Benešova proti ženám z Bohuslavic - remíza

Vystoupení dětí z Mateřské školy Zábřeh

SLŮVKO FARÁŘE

Bazén

Byla to slunečná středa 19. července 2006. Odpoledne nastupuji společně s velitelem útvaru generálporučíkem xy, s pracovníkem majetkového odboru a ještě jedním majorem do bojového vrtulníku Mi 24, který v přesně stanovený čas přistál na ploše vedle staroboleslavských kasáren. Žádná vlnadná letuška nás nevíkala, pouze po nástupu do strohého prostoru vrtulníku nás těsně před startem uvědomil jeden z pilotů, že si máme nasadit chrániče sluchu a poletíme. Nejdříve letiště Praha – Kbely, kde se dotankovaly nádrže. Následoval pak směr Jeseníky a přistání v jedné nejmenované vesnici na Hlučínsku na fotbalovém hřišti.

Komfort letu – 0. Hluk, zápach oleje a docela stísněný prostor kabiny pro osádku několika mužů. Ale to nám – mužům – moc nevádí. Důležité bylo to, co bylo pod námi. Doslova jako malé dítě jsem byl nalepen na okénko vrtulníku a sledoval detaily krajiny, která pod námi ubíhala v hloubce cca tři sta metrů.

Co mě velmi zaujalo, bylo docela velké množství modrých kruhů, elips, čtverců a obdélníků, které jsem z ptačí perspektivy viděl většinou na zahradách nebo pozemcích domů pode mnou. Byly to bazény napuštěné pitnou vodou. Přesto, že byl slunečný den, lidské bytosti byly vidět u málokterého. Zely prázdnotou! Uteklo třináct let. Předpokládám, že množství těchto nádob, ať už plastových nebo zděných, se zvýšilo, jelikož stoupá tzv. životní úroveň v naší zemi. Prání patrněra/ky, žadonění dětí, v horku zapocené lidské tělo nebo jiný důvod bývá asi „spouštěčem“ realizace toho, že si lidé bazén pořídí. Za těch třináct roků od letu vrtulníkem ubylo v naší zemi pitné vody. Bazénů však přibývalo.

Napadla mě tedy myšlenka, že by se vybuďoval bazén i na farní zahradě. Pro koho? No přece pro mě! Copak nejsem součástí stoupající životní úrovně? A že je zahrada ve svahu? To se vyřeší!

Pouze se obávám, že až po mně někdo bude chtít podat sklenici pitné vody (?), protože bude vyprahlý, budu muset zajít k bazénu a nabrat tam.

(PKF)

VYSVĚCEN NA LŮŽKU ONKOLOGIE

Velkou tužbu po kněžství a sen, aby mohl odsloužit aspoň jednu mši svatou, měl v srdci jednatřicetiletý Michal Los z Polska. Studentovi posledního ročníku teologie v polském městě Oltarzew, v řeholi orionistů, (řeholní společnosti synů Boží prozřetelnosti) diagnostikovali před Velikonocemi onkologické onemocnění v pokročilém stádiu.

Choroba začala postupovat velmi rychle, proto dostal dispenz a mohl složit nejen řeholní sliby, ale přijmout jáhenské a kněžské svěcení. Povolení dostal přímo od papeže Františka na žádost jeho generálního představeného. Stalo se tak 22. Května 2019.

Polský řeholník Michal LOS (31) přijal kněžské svěcení na netradičním místě - v nemocničním pokoji. Díky dispenze, který otci Michalovi udělil papež František, mohl přijmout jáhenské i kněžské svěcení při jedné mši. Mladého Poláka ve varšavské nemocnici vysvětil pomocný biskup Marek Solarczyk z Diecéze Varšava-Praga.

Den před svěcením Michal Los složil věčné sliby, povolení na to mu dal generální představený kongregace Tarcisio Vieira, jehož o to dopisem požádal sám papež František. Na slavnosti skládání slibů byl přítomen generální vikář orionských otců Oreste Ferrari, generální poradce Fernando

Fornerod či zástupce orionské provincie Panny Marie Čenstochovské Krzysztof Miś. "Obřad se konal v atmosféře velké a hluboké spirituality. Po iniciační modlitbě následovaly litanie na přímluvu svatých za Michalův život a jeho kongregaci," popsal průběh obřadu Fernando Fornerod.

Díky za modlitby

Mše svatá, která se konala v neděli 26. května 2019, při které otec Michal přijal svátost kněžství, trvala přibližně 40 minut. Při vstupu do kněžského života ho kromě duchovních spolubratří provázeli i rodiče a sestra. Obřad se konal v duchu hluboké spirituality.

Po vstupní modlitbě následovaly litanie ke všem svatým za život Michala a jeho kongregaci. Don Fernando Fornerod pak zdůraznil, že navzdory extrémnímu utrpení vyzařoval z mladého kněze hluboký pokoj a mocná víra, neklamná znamení přítomnosti Ducha Svatého.

Byla to pak jeho primiční mše svatá 26. května, kdy se milosti pro mladého kněze nekonečně rozmnožily a představily tak Eucharistii jako nejvyšší lék nesmrtnosti, který všechny spojuje s Kristem a činí nás jemu stále více podobnými.

Tak tomu bylo u mladého novokněze Michala, jehož ruce proměňovaly chléb a víno s takovou zbožností, že zanesly eucharistické tajemství až na konec světa, do Koreje, Indie, Japonska, Keni, Costa d'Ávorio, Burkiny Faso, Portorika, Uruguaye, Argentiny, Chile a celé Evropy. V ten den totiž promluvil i ve videu na facebooku, ve

kterém poděkoval za všechny modlitby a prosby za jeho uzdravení.

"Pochválen buď Ježíš Kristus. Díky za všechny vaše modlitby a věřím, že budete v modlitbách pokračovat. Žehnám vás všechny ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého," řekl v odkazu mladý kněz.

Mladý řeholník, třebaže upoutaný na lůžko, ze svého nemocničního pokoje šířil dílo evangelizace do celého světa podle nauky svatého zakladatele Luigi Orione: »Největší dar, který můžeme přinést Bohu, je darovat mu duši. Největší láska, kterou je možno darovat duši, je dát jí Boha.«

Pokoj nemocného se zakrátko stal cílem mnoha osob: přicházeli sem nejen rodiče, přátelé a spolubratři, ale hlavně pacienti nemocnice. Když se dověděli o jeho příběhu, přicházeli k jeho lůžku, aby přijali jeho požehnání nebo alespoň slovo posily od Pána.

A je to právě »naděje proti vší naději«, pravá síla misijního poselství tohoto kněze, který vydal svědectví o Boží lásce, která nás neopouští ani v tom nejhorším utrpení. Naopak, křesťan, který věří, že jako trpící a

neproduktivní podle logiky tohoto světa, jsme velmi drahocenní a užiteční v Božích očích.

To, co don Michal zanechal světu, je svědectví, které všichni očekávají, ať už vědomě anebo nevědomky, věřící nebo nevěřící. Jistotu, že právě několik kroků od smrti může v našich žilách proudit nový život, který neumírá, Ráj, který přichází, aby nás přijal.

V pondělí 17. června 2019, několik minut před poledním zvonem se don Michal ve věku 31 let vrátil do domu Otcova. »Věděli jsme, že tato zpráva přijde – řekl Tarcisio Vieira, generální představený Díla Dona Orione – ale přesto nás hluboce zarmoutila. Víme však, že to není smrt, která mu odňala život, ale on sám ho chtěl darovat

Kristu a chudým«. Byla to vůle obětovat život, která hořela v jeho srdci při primiční mši svaté, jak sám potvrdil: »Nic mě nemůže odloučit od lásky Kristovy«.

Primiční mše sv. ke zhlédnutí

<https://www.youtube.com/watch?v=SThqBTIHnAY>

(zdroj : wwwLumen de Lumine;wwwsticannews)

Připravila Marie Ohřálová

VE ŠKOLE JEŽÍŠOVĚ

Téma cyklu:

Mé místo v církvi

Téma setkání:

Mé místo v církvi

Termín setkání:

Středa 24. července 2019

Čas a místo setkání:

18:55 ve Farním sále

Písmo svaté:

- Iz 6,8 Zde jsem, pošli mne.
- Mt 16, 21-28 Tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka
- Sk 9,36-42 Dobročinnost Tabity
- Řím 12,2-21 Mějte porozumění jeden pro druhého
- 1Kor 12, 14-31 Rozličné údy - rozličné schopnosti - rozličné služby
- Jak 2. kapitola Víra a skutky

K fotbalovému odpoledni v Zábřehu

Pokud jste se nebyli v neděli 23. 6. 2019 na hřišti v Zábřehu podívat na fotbalová utkání, něco málo vám k tomu můžu napsat. Já tam byl.

Hned u vstupu nás vítala novinka letošního roku, vlajka naší farnosti. Decentní, s logem farnosti, snad bude příležitost užít si pohled na ni i při jiných příležitostech.

Hřiště bylo tradičně pěkně nachystané (tráva krátká, čáry rovné). Díky sobotní svatbě, která se na hřišti konala, měli pořadatelé usnadněnou práci se stavěním stanů i roznášením lavic a stolů, i ozdobené břízky po svatečcích u stolů zůstaly (ne, opravdu nebyly z nedělního průvodu k svátku Božího těla).

Občerstvení bylo poskytováno, jak už jsme si zvykli, na vysoké úrovni. Pivo chlazené, cigáro i klobásky voňavé, langoš výborný.

Muzikanti byli v dobré náladě, a když zrovna nehrála dechovka, byla zajištěna reprodukováná hudba a kvalitní ozvučení ke komentování utkání.

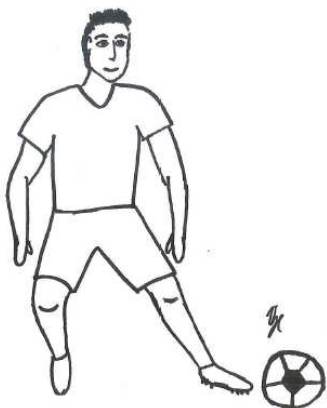
Ale teď už k dění na trávníku.

Zahájily ho jako obvykle fotbalovým utkáním děti z Dolního Benešova a Zábřehu. Navnadily diváky k očekávaným výkonům na hřišti a daly do zápasu veškeré fotbalové dovednosti i značné nasazení. Hned po nich se nám se svým nacvičeným vystoupením předvedly děti z Mateřské školky v Zábřehu. Kdo je neviděl, těžko mu popíšu, jak pěkné a fyzicky náročné jejich představení bylo. Opravdu kvalitní zpestření celého programu, navíc tématicky do celého programu výborně zapadlo.

Role komentátora se letos (jako už loni) ujal dolnobenošovský pan farář. No aspoň neměl myšlenky na to, že letos namísto ujištění ostatních spoluhráčů- kněží dostával do mobilu jen SMS omluvenky.

V 16:10 dorazil první z hráčů kněží. Prý jich bude letos málo. V 16:30 jich bylo pět, to byl čas zahájení zápasu. Zrušíme dnešní zápas? I takové názory mezi kolovratskými fotbalisty zaznívaly. Kněžím chyběl jeden do počtu na hřišti, a na střídačku je potřeba taky nějaké hráče. Přece jen, a to naprosto upřímně, vydržet 2x20 minut v plném tempu na hřišti bez vystřídání zvládně málokdo. Kolovratských bylo dost, tedy 10 chlopů. A tak došlo k dohodě.

Přece nenecháme faráře a diváky ve štychu, tak to viděli někteří kolovratští. Jak vtipně podotknul Petr Cyrus „já byl v Hlučíně ministrantem“ a tak se nabídnul posílit mužstvo kněží jako první. Přidal se k němu i bývalý registrovaný fotbalový brankář Jirka Gellner (u fotbalové veřejnosti známý jako Tyčka). A pak došlo k jednomu z klíčových momentů celého utkání. Pan farář Kuchař si všimnul mezi diváky stojícího Honzy Kozla (toho mladšího, od Hanysa Kozla synka). U kolovratských na něho už nezbylo místo v týmu, ale nabídce zahrát si s kněžími neodolal. Ještě, že u vjezdu do šterkovny neměřili policajti rychlost, bo Honza musel domů autem pro kopačky a zpátky byl snad do pěti minut. A proč píšu o klíčovém momentu? Jelikož byl jedním z rozhodujících i skórujících hráčů na hřišti.

Pro kněze nezačalo utkání zrovna přívětivě, snad hned z první akce dostali gól, do konce poločasu jim kolovratští vsítili ještě jeden. Po poločasové pauze se ale kněží vybičovali k lepšímu výkonu. Zřejmě k nim v kabině o přestávce promluvil i čestný host, pomocný biskup Martin David. Postupně zkvalitnili přihrávky, vydrželi v nastaveném vysokém tempu a zhruba pět minut před koncem dokonce vyrovnali stav na 4:4. Těsně před koncem zápasu došlo k dalšímu klíčovému momentu. Rozhodčí Honza Baránek (pískal

utkání spolu s Michalem Spruchem) si všimnul zatažení za kněžský dres protihráčem z Kolovratu v pokutovém území kolovratských. Zazněla píšťalka, a co muselo přijít? No přece pokutový kop. Sporný moment, tedy písknutá penalta před koncem utkání dodal utkání na dramatičnosti. Protože při utkání nebyl nasazen systém VAR (videokamery v pokutovém území s videorozhodčím v zázemí), nemohli hráči Kolovratu vznést proti nařízení penaltě protest a tak její přísné nařízení bude už jen vděčným tématem rozhovorů v hospodě U supa, jejíž někteří štamgasti byli diváky tohoto utkání.

Byly to nervy, ochozy plné diváků ztichly a v nastalém klidu vsítili kněží pátý gól. Hned po něm následoval hvizd do pošťalky, vypršela určená doba zápasu, letos tedy vyhráli kněží. Uf, tak konečně byly modlitby vyslyšeny.

Jestli si myslíte, že byl fotbal chlopu z Kolovratu s kněžími Ostravsko-Opavské diecéze co se týká dramatickosti vyvrcholením odpoledne, tak jak jsem byl svědkem, byl to jen předkrm. Po mužích nastoupily na hřiště ženy. Konala se odvěta loňského utkání mezi ženami z Dolního Benešova a Zábřeha proti ženám z Bohuslavic. Loni vyhrály dolnobenešovské, letos si brousily zuby na vítězství ty bohuslavické. Prý pořádně trénovaly a věřily si na výhru. Nažhavené byly všechny pořádně, nevypustily jediný souboj.

Utkání bylo tak vypjaté, že si troufám použít glosu fotbalového komentátora Jaromíra Bosáka: „a vzduchem voněla sádra“. Bohužel stejně jako kněží, i bohuslavické ženy dostaly gól hned z první akce. Za stavu 2:0 pro dolnobenešovské a zábřežské už to s Bohuslavicemi nevypadalo dobře. Snad neutuchající fandění jejich příznivců, emocionální komentování celého utkání jedním z bohuslavických manželů či přítomnost zraněného bohuslavického duchovního správce farnosti (dorazil podpořit svůj tým, ač byl o berlích a s ortézou) vedlo až k vyrovnanému stavu. 2:2. Takovým výsledkem skončila řádná hrací doba. Aby byl určen vítěz, došlo na penalty. Pět sérií z každého týmu, neuvěřitelné výkony brankářek, nepadl ani jeden gól. Utkání bylo se souhlasem obou týmů ukončeno jako remíza.

Tak tedy dopadly ty fotbalové bitvy. Ať už vyhráli bílomodří nebo červení, černožlutí nebo červení, růžové nebo modrobílé, to není až tak důležité. Vyhrála dobrá zábava, a pokud jste v Zábřehu nebyli, přijďte příští rok, to se bude konat už osmý ročník.

Děkujeme tímto všem hráčům i hráčkám, muzikantům, zvukaři, sponzorům, organizátorům i divákům. Všichni jste byli úžasní.

Světki - více, či méně známí

sv. Kryštof

Narodil se asi ve 2. století v Kanaanu či v Lykii na dnešním území Turecka pohanským rodičům. Lidová tradice má o něm krásnou legendu a počítá ho mezi tzv. 14 pomocníků v nouzi.

Vypráví se o něm, že byl zdatné postavy a vědom si své síly, chtěl ji dát do služby jen tomu nejmocnějšímu pánu. Světští panovníci ho prý zklamali. Na dvoře jednoho z nich uslyšel píseň, ve které byl opěvován ďábel. Usoudil, že je mocnější,

protože i král se chvěl před jeho mocí. Vydal se ho tedy hledat a našel v čele strašlivého vojska. Ale jen se k němu připojil, záhy poznal, že prchá před znamením kříže. Rozhodl se proto najít bytost, které znamení patřilo. Pomohl mu starý poustevník, který ho seznámil s Kristem a jeho učením. Kryštof si vzal k srdci poustevníkovu radu: sloužit Kristu tím, že bude sloužit svým bližním.

Usadil se u dravé řeky, aby lidem pomáhal dostat se na druhou stranu přes nebezpečný brod. Jednou ho o pomoc poprosil malý chlapec. Vlídne si ho vložil na ramena, ale jak vstoupil do vody, dítě každým krokem více těžklo. Voda se počínala vzdouvat a jen s maximálním vypětím sil dosáhl druhého břehu. Pak k chlapci pronesl: "Zdálo se mi, jako bych na ramenou nesl celý svět." A chlapec mu odpověděl: "Nesl jsi víc, neboť jsi nesl jeho tvůrce a svého Pána. Jsem Ježíš Kristus, tebou hledaný král, a jelikož jsi konal dobré skutky, jsou ti odpuštěny hříchy. Vraž do země svou hůl a v další den bude jako stromek plná květů a plodů." Tato legenda se prý traduje asi od VI. století s cílem oslavit nejen Kryštofa, který ke

jménu Christophoros (v překladu z řečtiny: "ten, kdo nese Krista")
přišel prý při křtu Božím Synem, ale i Pána a Spasitele.
Jak můžeme následovat příklad sv. Kryštofa? Být nositeli Krista? -
Tím, že mu místo ramen nabídneme své srdce a budeme sloužit v
bližních.

Potřebu být na cestě s Kristem, zejména při motorismu, připomíná
volba Kryštofa za patrona cestujících lidí a v mnohých autech jeho
přívěsky - medaile a plakety.

(zdroj: www.catolica. Cz a další)

Připravila Marie Ohřálová

Modlitba ke sv. Kryštofovi

Dopřej mi, Pane, pevnou ruku i jisté oko.
Dej, ať vždy řídím s pocitem odpovědnosti
a nedovol, abych někoho přejel.

Ty jsi dárcem života: dej mi, prosím,
abych žádným svým skutkem nezničil,
nebo nepoškodil tento vzácný dar.

Kéž vždy každému pomáhám,
kdo mě potřebuje.

Nedovol, Pane, aby mě ovládla záliba
v nezřízené rychlosti.

Kéž se vždy těším z krásy stvořeného světa.

Kéž jedu svou cestou vždy klidně,
vyrovnán, pln radosti

a kéž bez nehody dojedu ke svému cíli.

Pane, můj průvodce na mých cestách,
pomáhej mi. Amen

**Svatý Kryštofe, patrone motoristů,
ochraňuj, mě i mé bližní! Amen**

NEDELNÍ PRÁZDNINOV Á POHÁDKA

Jak přestal Pucifousek chytat myši

Byl jednou jeden moc hezký, černobíle mourovatý kocour jménem Pucifousek (příjmení neměl žádné, to se, prosím, mezi kočkami nenosí). Bydlel na statku u pana hospodáře a jak jinak, chytal pro něj myši. Však těch šedých pískalek tu běhalo a sídlilo nepočítaně. A nejvíc, samozřejmě, kolem stodoly a spíží.

Pucifousek byl velice šikovný, ostřílený lovec a opravdu málokterý šedý kožíšek mu dokázal uniknout. A když pak kocourek takovou myš lapil, vzal ji opatrně do tlamky a položil panu hospodáři před dveře, aby se pochlubil a aby hospodář věděl, že kocourek tu nedostává darmo jíst a pít (nejraději měl teplé mléko). Jenže – v tom byl právě kámen úrazu. Hospodář byl člověk pracovitý, v jednom kuse někde cosi kutil, ale druhého podobného nemluvu byste sotva našli. Pokaždé si jen zabručel pod nos a Pucifouskem ulovenou myš (a stávalo se, že bývali i dvě, i tři najednou) prostě jen tak vzal a hodil na smetiště. Ani slůvko poděkování, ani docela maličké pohlázení, nic – zabrumlání, a hotovo. A kocourek tolik, tolik toužil po kousíčku pochvaly...

„Jak já k tomu přijdu?“ uvažoval Pucifousek. „Pořád a pořád jen myši chytám, ale žádného laskavého slova se nedočkám. Nu, a jídlo a pití je tu výtečné, což o to, ale tak se mi zdá, že si mě hospodář ani kloudně nevšimne. A proto už myši chytat nebudu,“ umínil si kocourek, „a basta fidli.“

Nu, a bylo to. Od toho času měly myši na statku veselý život. Pucifousek si jich přestal všímat, ba ani drápkem nesekl, ani tlapku nezvedl, i když se mu nějaký myší hrdina promenoval skoro u čumáku.

První den, dva si pan hospodář na kocoura ani nevzpomněl. Ale když pak ani třetího dne nenašel přede dveřmi úhledně složená šedá tělíčka, jak byl dříve zvyklý, začalo mu to přece vrtat v hlavě. A také si všímal Pucifouska, cože dělá, jestli nelenoší a číhá u myších děr.

Propána, spráskl ruce hospodář údivem, kdepak kocourek a lov myší! Pucifousek je jen líně, přelíně na sluníčku převaluje, do vousek zlaté chytá, u misky s jídlem postává, ale pranic mu nevadí, že kolem spížírně si hrají myšky na honěnou.

„Tak to tedy ne, pane kocoure!“ rozzlobil se hospodář. „Jsi tady na byt a stravu hlavně kvůli myším. A když je nechytáš, ani chytat nechceš, hybaj, hybaj, jdi si, kam je libo! Však já si najdu jiného, lepšího myšilova, tebe, Pucifousku, už nepotřebuji! Jdi mi z očí a raději se nevracej!“

To bylo, lidičky, pro kocoura mrzuté překvapení. Takové zacházení věru vůbec nečekal. Myslel, že se hospodář chytí za nos, a místo toho vyhazov.

„To mám za všechno?“ kabonil se Pucifousek uraženě. „Nu, vem to nešť, já půjdu, pane hospodáři, ale brzy budete litovat,“ mňoukl nakonec. A potom s ocasem hrdě vztyčeným vypochoďoval ze statku. Ale sotva se ztratil hospodáři z očí, nějak se ta pýcha rázem vytratila, splaskla, jako když propíchnete balonek. A bylo mu smutno a tak nějak divně u srdíčka. Ani dost málo se mu nechtělo odcházet do světa, protože na statku se mu odjakživa líbilo. A tak se ubytoval na hromadě suchého dřeva, složeného nedaleko statku, aby měl všechno pěkně pod dohledem. Nefoukalo tu a podle občasných zavlnění klasů v blízkém poli se dalo předpokládat, že i tady žijí myši, a že tudíž hlad nehrozí. Jenže, co to bylo platné – na statku bylo prostě lépe...

Pan hospodář mezitím, co Pucifousek odešel, byl ještě třikrát nabručenější než kdykoli předtím. Nikdy to sice kocourkovi nahlas neřekl, ale měl ho z duše rád a moc se mu líbilo, že je skvělý myšobijec. Ale už se nedalo nic dělat, musel si nyní najít za kocourka náhradu. A to nebylo tak složité, neboť na statku pochopitelně nežila jenom jedna kočka, bylo jich tam dohromady asi pět. Pan hospodář si mezi nimi vybral jednoho macka, který mu připadal nejšikovnější, a poručil mu: „Od nynějška tě ustanovuji vrchním lovcem myší! A jestli ne, připrav se na ten tanec!“ pohrozil kocourovi pro jistotu.

Aj, aj, aj, věru, nebyla to moc dobrá volba. Nový kocourek se sice také snažil, ale nebyl dost mrštná ani obratný a zakrátko byl pro tu svou nešikovnost a neohrabanost všem šedým kožíškům leda pro smích.

Hospodář bědoval a láteřil, ale poznal, že opravdu chybil, když poslal Pucifouska pryč.

„Jestli se mi ten kluk mourovatá brzy nevrátí,“ dumal hospodář smutně, „myši mi sežerou veškerou úrodu a přijde na nás bída. Ach jo, ach jo,“ vzdychal zhluboka a šel ustaraně spát.

Nu, kdoví, jestli se nějaká myšlencečka nedonesla po větru až ke hromadě dřeva, kde si hověl Pucifousek. Za několik dní, co tu ve vyhnanství strávil, si sice pár myšiček nachytl, ale ani zdaleka mu tolik nechutnaly jako ty, co nechal na statku.

Zdalo se mu ve spaní, že zaslechl jakési stříbrné cinkání a hlásek kulihlásek volal: „Vrat' se, Pucifousku. Běž domů!“

Kocourek se ihned probudil a rozhlížel se, kdo to na něj volal. Jenže, neviděl kolem živou dušičku. Ale tak moc ho to najednou táhlo zpátky, že se jednoduše sebral a hop, seskočil z hromady dřeva a pelášil rovnou čarou na statek. Nu co, snad mu pan hospodář tu hlavu přece jen neutrhne...

„U všech kočičích tlapek,“ lekl se Pucifousek, když si všiml myšího hemžení přede dveřmi spíže. A chudák nový kocour na to nadělení jenom mátožně brejllil a tiše, naříkavě pomňoukával.

„Tak, a dost!“ vykřikl náš kocour, jedním dlouhatánským skokem ocitl se mezi myši a chňap sem, chňap tam, na jeden ráz jich zrovna sedm pochytal.

„Pomoc,“ křičely myši a rozeběhly se do všech stran. „Zachraň se, kdo můžeš, Pucifousek se vrátil?“

Jednu po druhé, všech sedm odnesl kocourek na práh za dveře pana hospodáře. A pak už jen seděl a čekal, co se bud dít.

Brzy ráno se dveře otevřely a ven se chystal vykročit pan hospodář. Jaké bylo jeho překvapení, když spatřil sedm myší v jedné řadě – a vedle sedícího Pucifouska, to si můžete pomyslet!

Pan hospodář se velice potěšil a zaradoval, hned popadl kocourka do náručí a řekl mu: „To jsem rád, že jsi zpátky. A děkuji ti, žeš už začal lovit. Nezlob se na mě, že jsem na tebe byl zlý, já už to víckrát neudělám.“

Protože kocouři přece jen neumí mluvit lidskou řečí, začal Pucifousek na znamení míru pěkně nahlas příst.

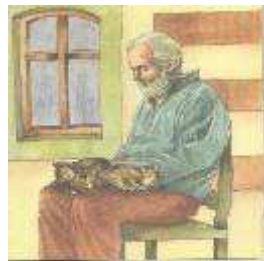
Od té doby už bylo všechno jak se sluší a patří.

Kocourek poctivě lovil myši a skládal je na práh panu hospodáři. Dostával za tu užitečnou práci dobře jíst a samozřejmě také misku teplého mléka. Ale pokaždé k tomu přibyla ještě jedna odměna, daleko sladší než nejsladší cukr na světě. Pan hospodář mu totiž vždycky pěkně poděkoval, po hřbetě pohladel a řekl: „Ty jsi ale šikovný a hodný kocour!“

To pak byla radost spolu žít. I s panem hospodářem se udála proměna. Už nebyl tak nabručený jako dřív, teď si čas od času i nějakou veselejší písničku zanotoval.

Na kocourova náhradníka se nikdo nezlobil. Každý prostě nemůže umět všechno, a ještě k tomu nejlépe.

Ještě dnes můžete vidět na statku míhat se mourovatý kožich. To kocour Pucifousek zas prohání nějakou další myšku...

Připravila M. Ohřálová

PRO ZASMÁNÍ

V Česku máme technický stav na jedničku. Problém však nastává ve chvíli, když zařadíme dvojku. 😏

Muž řídí auto. Jeho žena na něj pokřikuje: „Jeď pomaleji!“
Tchýně sedí na zadním sedadle a také pokřikuje: Jeď rychleji!“
Muž ztratí trpělivost: „Tak kdo tady řídí, ty, nebo tvoje matka?“

Silniční kontrola: 😏

„Pane řidiči, můžete se identifikovat?“

„Řidič koukne do zrcátka a s neochvějnou jistotou prohlásí:

„Ano, jsem to já.“ 😏

V jedněch novinách se objevil inzerát:

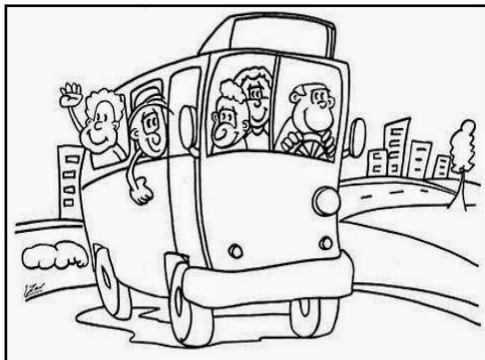
Prodám kompletní rybářské vybavení jen za 500 Kč. Volejte mi na telefon.
Ozve-li se mužský hlas, ihned zavěste.

(Z knihy *Nezbedův humor*)

Připravila Marie Ohrálová

Nedělníček dětem

Najdi 5 rozdílů

!!! SOUTĚŽ !!!

1	V			
2	V			
3	V			
4	V			
5	V			
6	V			
7	V			
8	V			
9	V			

DOPLŇOVAČKA

1. výkladní skříň; 2. chovatel medonosného hmyzu; 3. směrem nahoru; 4. opustí šuměním; 5. letadlo bez vlastního pohonu; 6. humorný; 7. dát dovnitř; 8. opak nízkého; 9. závodník na lodi;

Své odpovědi vhod'te do krabičky „SOUTĚŽ“, v kostele, nebo zašlete na email nas.nedelnicek@seznam.cz do neděle 28. července

Tajenka z minulé doplňovačky zní: „LOUKY KVETOU“

Soutěže se zúčastnilo celkem 5 dětí. Z Dolního Benešova 4, ze Zábřehu 0 a 1 přespolní. V krabičce byly 2 odpovědi a 3 odpovědi přišly na email.

1. cena – DVD – Černý Korzár – Jiří Duda – 3. B - Dolní Benešov
 2. cena – Biblické příběhy hrou - Zuzanka Weczerková - 6 let – Kravaře
 3. cena – keramický suvenýr – Elen Blokešová – 3. B – Dolní Benešov
- Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.

Výhercům blahopřejeme

ROZPIS ÚKLIDU V KOSTELE SV. MARTINA – letní období 2019

06.07.:	GARGOŠOVÁ Šárka JALŮVKOVÁ Jana VITÁSKOVÁ Pavla GEBAUEROVÁ Monika UVAROVÁ Petra DUMBROVSKÁ Karla	24.08.:	ŠEBESTÍKOVÁ Krista PORUBOVÁ Helena DIEHLOVÁ Liana SABAŠOVÁ Anna THIEMLOVÁ Anna KUPKOVÁ Anna
13.07.:	ŠTADLEROVÁ Krista ŠVANČAROVÁ Brigita HUDECZKOVÁ Monika PRCHALOVÁ Jana REJOVÁ Růžena PLZÁKOVÁ Lenka HEINOVÁ Marie	30.08.:	BILÍKOVÁ Marcela SCHMIEDHAMEROVÁ Marcela SOVÍKOVÁ Marie PAVLENKOVÁ Hana FAIKOVÁ Jana FAIKOVÁ Renáta
20.07.:	HARAZIMOVÁ Karin HLUBKOVÁ Eva LIŠKOVÁ Lenka TILLECZKOVÁ Hana VAVŘÍNKOVÁ Iveta BARÁNKOVÁ Monika	07.09.:	VOJVODOVÁ Karla POSTULKOVÁ Magdaléna KOCUROVÁ Růžena DEMBKOVÁ Květa FUCHSOVÁ Anna HALFAROVÁ Kristina
27.07.:	HLUBKOVÁ Marie MURCKOVÁ Miluše MURCKOVÁ Eva WECZERKOVÁ Leandra HARAZIMOVÁ Hilda	14.09.:	BÍLÁ Marie KOZLOVSKÁ Angela DLOUHÁ Alena DUDOVÁ Věra GREGOROVÁ Jaroslava KALUŽOVÁ Jana CHŘIBKOVÁ Martina
03.08.:	FOJTÍKOVÁ Emilie PRCHALOVÁ Adlgunda ONDERKOVÁ Marie GAIDEČKOVÁ Helena ZLOTÁ Helena NĚMCOVÁ Marie	21.09.:	KUBÍKOVÁ Terezie KUCHAŘOVÁ Lucie KUBÍKOVÁ Michaela JANEČKOVÁ Magda HOLEČKOVÁ Jana KARASOVÁ Eva
10.08.:	MAZALOVÁ Alena VALENTOVÁ Marta KOCUROVÁ Marie BIELÁKOVÁ Kristina STEFFKOVÁ Anna BUHLOVÁ Magdaléna	28.09.:	MOHYLOVÁ Eva PAVLENKOVÁ Dagmar VAVŘÍNKOVÁ Ludmila HOLEČKOVÁ Adolfiná KUBÍNOVÁ Štěpánka BENEŠOVÁ Eva
17.08.:	KOLMAJEROVÁ Vladimíra KOLARÍKOVÁ Hana TULACHOVÁ Jiřina LELLKOVÁ Zdeňka ŠENKYPLOVÁ Eva	05.10.:	HARTOŠOVÁ Alexandra ŠIMŠOVÁ Lucie KRZYWOŇOVÁ Martina KRETTKOVÁ Romana DIHLOVÁ Renáta LECIÁNOVÁ Hana

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dol. Benešov na červenec 2019

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	8.7.	18.00	Za Marii Drastíkovou, manžela, rodiče a sourozence	
Út	9.7.	6.30		
St	10.7.	18.00	Za Herberta Volného, rodiče z obou stran, švagrovou, snachu ...	
Čt	11.7.	18.00	Za + syna Lukáše, manžela Josefa, dvoje rodiče s prosbou ...	
So	13.7.	11.00	Na poděkování za dar života a přijatá dobrodiní u příl. život. jub.	
Ne	14.7.	7.00	Za živé a + farníky	
Ne	14.7.	Záb 8.30	Za Josefa Sovíka – výroční	
Ne	14.7.	10.00	Za + Edeltraud Klanicovou – výroční	
Po	15.7.	18.00	Za Josefa a Marii Postulkovy, rodiče z obou stran a za živou r. ...	
Út	16.7.	18.00	Za živé a + farníky	
St	17.7.	18.00	Za rodiče Ervína a Terezii Holečkovy u příl. ned.85 a 80 let ...	
Čt	18.7.	18.00	Za Jana Krakovčíka, rodiče a všechny + z rodiny Štefkové	
So	20.7.	11.00	Svatba se mší svatou	
Ne	21.7.	7.00	Za + osobu	
Ne	21.7.	Záb 8.30	Za Josefa Kramáře, dvoje rodiče a živou rodinu	
Ne	21.7.	10.00	Za + Markétu Klementovou, za + manžela Františka a za živou...	
Po	22.7.	18.00	Za + Jana Pavlenku (ned.60 let)	
Út	23.7.	8.30 O-Vitkovice	Za živé a + farníky	
St	24.7.	18.00	Za + Kristinu Varkočkovou – měsíční	
Čt	25.7.	18.00	Za + Josefa Reschného, rodiče z obou stran, sestru a příbuzné	
So	27.7.	11.00	Svatba se mší svatou	
So	27.7.	ČK 17.00	Za živé rodiny do Boží ochrany	
Ne	28.7.	7.00	Za živé a + Anny z Dolního Benešova	
Ne	28.7.	Záb 8.30	Za Adolfa Herudka (výroční) a za dvoje rodiče	
Ne	28.7.	10.00	Na poděkování za 25 let spol. života, za živé a + z rodiny	
Po	29.7.	18.00	Za manžela Eduarda Ludvíka a rodiče	
Út	30.7.	6.30		
St	31.7.	18.00	Za Jana Hankeho, manželku, dva syny, dceru a za živou rodinu	
Čt	1.8.	18.00	Na poděkování za 80 let života a požehnání pro celou živou rod.	
Pá	2.8.	6.30		
Pá	2.8.	Záb 18.00	Za matku, otce, syna a manžela	
So	3.8.	7.00	Na poděkování za dar zdraví u příl.80 let života, za živou a +rod.	
Ne	4.8.	7.00	Za živé a + farníky	
Ne	4.8.	Záb 8.30	Za Marii Radošovskou, manžela, za rodinu Barošovou a bratra	
Ne	4.8.	10.00	Za členy Živého růžence – A	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ČERVENCI

Sbírka na OPRAVY – oprava
– neděle 21. 7. 2019

Boží Tělo – Eucharistický průvod na náměstí

**At' „ NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné a sváteční chvíle**

SETKÁNÍ DĚTÍ S OTCEM BISKUPEM NA PRAŠIVÉ
Téma letošního roku - U pramene živé vody

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypríána Lelka 74, Dolní Benešov 747 22

Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohrálová

email: nas.nedelnickek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>
vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek

.Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury pod číslem MK ČR E19917